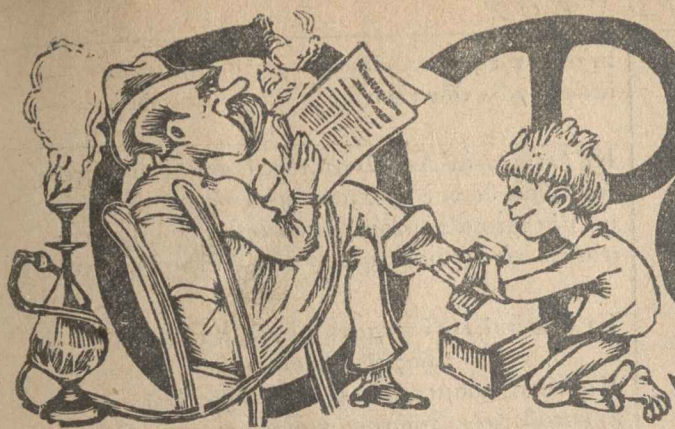

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο
Γιὰ τὰ ξένα ὅπως μέρα—δ ῆ κ α φ ρ ᾱ γ κ α καὶ σ τ ῶ χ ῆ ρ ι

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Τοῦ Μαΐου δεκαεξί,
καὶ τὴν πῶς θὰ μᾶς φέξῃ.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑνιακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Ὀγδόντα πέντε μετρῶ καὶ χίλια,
πολλὴ κουβέντα γιὰ τὰ σταφύλια.

Ἐν μέσῳ τόσῃς πλήξεωσ διάταγμα τῆς λήξεωσ.

Ἀφοῦ καὶ ἡ Συμπολίτευσις σὰν πρῶτα δὲν ὀργᾶ
καὶ ξαπλωμένη τραγουδεῖ τὰ ζῶα μου τὰργά,
καὶ ἡ μεῖζονες καὶ ἐλάσσονες ἀφίνουν τὰ γεινάτια,
καὶ αὐταῖς μαριόλαις δὲν ἔμιλουν,
καὶ μὲ χασμούρημα σφαλοῦν
ταῦτιά των καὶ τὰ μάτια.

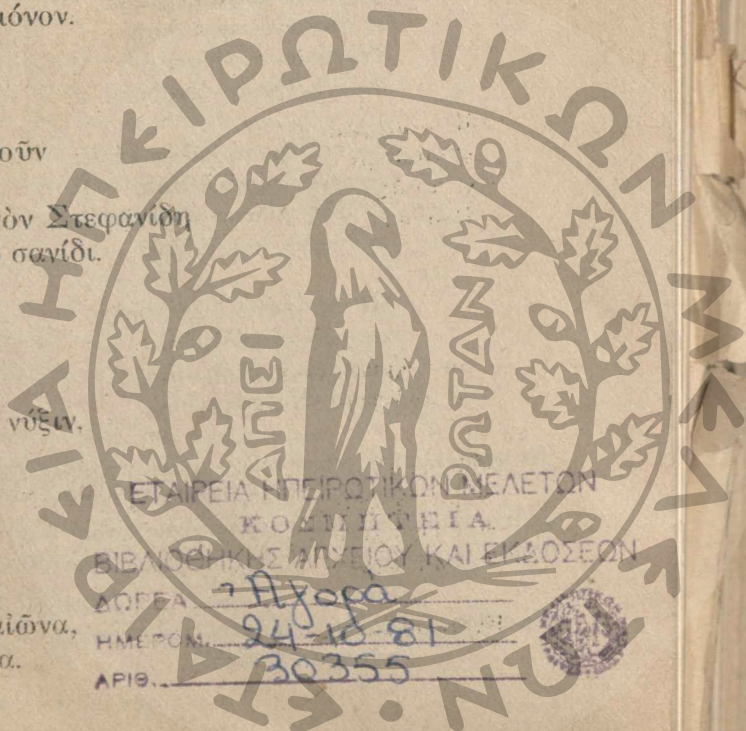
Ἀφοῦ σὲ τούτους τοὺς καιροὺς, ποῦ κρίσιμοι περνοῦν,
κρίσις δὲν ἐπιτρέπεται σὲ κράτος σωφρονοῦν,
καὶ ἂν ὁ Κορφιᾶτης ἠθύμωνε καὶ τόκοβε κουμποῦρι
καὶ ὀριστικῶς μᾶς ἄφινε μαζί με τὸν Βουδούρη,
βεβαίως βλάβη σοβαρὰ γι' αὐτὸ θὰ μᾶς ἡπείλει,
καὶ ἂμὰν' στὸν Κόντε θά'λεγαν, καὶ ἂμὰν' στὸν κύρ Βασίλη.

Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν γίνεται Βουλὴ χωρὶς κουβέντα
καὶ πλησιάζει καὶ ὁ καιρὸς τῶν κυνικῶν καυσῶνων,
καὶ ἀφοῦ συχνὰ τὴν ἀπειλοῦν μὲ προνουσιαμέντα
στρατοὶ καὶ στόλ' ὑπάρχοντες' στὴν φαντασίαν μόνον.

Ἐπειδὴ καὶ στὰ κρασιὰ δὲν εὐρέθη σωτηρία
καὶ ἔμειναν καὶ αὐτὰ στὰ κράα,
οἱ δὲ Δῆμοι Κοτυλαίων καὶ Κυμαίων, ποῦ πεινοῦν
καὶ πολὺ κακὰ περνοῦν,
γράφουν τώρα στὸν Μπαλάφα, γράφουν καὶ στὸν Στεφανίδη
πῶς ἡ πείνα θὰ τοὺς κἀνῃ νὰ προσφύγουν' στὸ σανίδι.

Ἀφοῦ κηρύττουν κήρυκες σὲ κάθε τενεκὲ
πῶς ἀπαρτίαι γίνονται ψευδεῖς καὶ εἰκονικαί,
ἀφοῦ δουλειὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ στατικῶς,
γι' αὐτὰ χωρὶς νὰ δώσωμεν τῶν συμβαινόντων νύξιν.
κατὰ θεσμοὺς εἰκονικοὺς καὶ ἡμεῖς εἰκονικῶς
μᾶς Βουλῆς εἰκονικῆς κηρύττομεν τὴν λήξιν.

Καὶ ἕνας παπᾶς εἰκονικὸς ὥς πῃ μὲ πετραχήλι:
εἶθε νὰ μένουν ἄλαλα τῶν ἀσεβῶν τὰ χεῖλη,
ποῦ βουλευτὰς εἰκονικοὺς δὲν ψάλλουν' στὸν αἰῶνα,
πλάσμενους καθ' ὁμοίωσιν ἡμῶν καὶ κατ' εἰκόνα.

Συνεδριον ντοτόρων πολλῶν καὶ διαφόρων.

Φ. — Κι' ἐπὶ γαίαν, βρὲ Περικλῆ, με' τὴν εὐθυμίαν
πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν,
τὸ καταστράπτειν κτίριον,
τὸ καλλιτεχνικόν,
ὅπου δὲν ἔχει κύριον
Ἀκαδημαϊκόν.

Ἐπὶ τῆς στέγης τοῦ Διὸς ἡ πάγκαλος ἡ κόρη,
κι' ὁ μουσηγέτης ὁ σεμνὸς
ἀντίκρου' κτύπαζε γυμνὸς
τῆς Ἀθηνᾶς τὸ δόρυ,
καὶ κάποτε διέστελλε τὰ μουσικά του χεῖλη
καὶ γὰρ τὴν ἀσφαλτόστρωσιν τῶν δρόμων τῆς ὁμίλει.

Ἐμαθες, Ἀθηνοῦλα μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;
ἀκόμη δὲν τέλειωσε κι' ἡ τοῦ Σταδίου στράτα.
Γὰρ κῆρυξ ἀπὸ τῆς πόλεως ἔχει καταντήσει...
σωρὸς κεράμων καὶ πετρῶν χωρὶς κανένα σχῆμα...
μῆτε κι' ἀγριοκάσιμο μ' ὀρεῖ νὰ περπατήσῃ,
μῆτε κι' ἀγριομουῦλαρος μ' ὀρεῖ νὰ κἀνῃ βῆμα.

Καὶ πάλιν τὸ πτολίεθρον μ' ἀρώματα γεμάτο...
καμάρωσέ το σὺ θεᾷ σοφίας αἰδίου,
κι' ἔλα κι' ἐμεῖς οἱ δύο μας νὰ κατεβοῦμε κάτω
καὶ σκαίτιγξ — ὀίγξ νὰ παίξωμε' στὸν δρόμο τοῦ Σταδίου.

Μὲ παπούτσια σιδερένια, με' τροχοὺς σὲ κάθε πόδι,
ἄς κατέβουμε, θεᾷ μου, μες' στὴν πόλιν τὴν εὐώδη,
κι' ἄς ἴδοῦμε τὸσων δρόμων βελτιώσεις δίχως τέλος
κι' ἄς τσακίσωμ' ἐκεῖ πέρα κάθε τορνευτὸν μας μέλος.

Ἐλθωμεν μετὰ παιάνων
στῶν κλεινῶν κοπροστεφάνων
τὴν εὐωδιῶσαν γῆν,
ποῦ λαμπρὸς παιὼν τῆς πρέπει,
καὶ πρὸς ἄτακτον φυγὴν
γηγενεῖς καὶ ξένους τρέπει.

Παιναρίζε καὶ πῆδα,
κουρασμένη' στὴν ἀσπίδα
μὴ, γλαυκῶπις μου, κοιμοῦ,
κι' ἀναπνεύσωμεν ὁμοῦ
ὑπονόμων εὐωδιαν,
ὅπου θέλγει τὴν καρδίαν.

Νὰ καὶ πρώτη καὶ δευτέρα,
νὰ καὶ τρίτη καλλιτέρα,
κι' ἄλλη πιθανὸν ν' ἀνοίξῃ
κι' εὐωδία νὰ μᾶς πνίξῃ.

Πηλὸς ἀπάνω' στὸν πηλὸ,
κοτρῶνι' στὸ κοτρῶνι...
μὰ κτύπαζε παρακαλῶ
καὶ τὸν Κολοκοτρώνη.

Ἐν μέσῳ λάσπης καὶ πετρῶν, κεράμων, τούβλων, ξύλων,
κι' ἄλλων ὕλων ποικίλων,
κι' ἀπὸ πληθὺν εὐωδιῶν περιτριγυρισμένος
θανυμάζει χαλκίνος κι' αὐτὸς χαλκοπροσώπων μένος.

Αὐτὰ θαρρῶ τῆς ἔλεγε, βρὲ Περικλῆ, κι' ἐκείνη
τὴν κεφαλὴν ἐκίνει,

κι' ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον με' τὴν ἀγῆδιαν
ἀπὸ τὸ χάρι τῶν κλεινῶν κι' ἀπὸ τὴν εὐωδιαν.

Κι' ἔλεγε' στὸν Ἀπόλλωνα τοὺς δρόμους, μουσηγέτη,
ὡς τώρα θὰ τοῦ τέλειωνε καὶ Τούρκικο Ντοβλέτι,
μὰ μία τέτοια προκοπὴ φασκέλωσται καὶ βράστη
μ' αὐτὸ τὸ κοπροστέφανον τῶν Ἀθηναίων ἄστν.

Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς ἐπὶ γαίαν με' τὴν εὐθυμίαν
πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν.
Καὶ τόσος κόσμος ἔμπαινε περίεργος ἐκεῖ,
κι' ἐστάθηκα κι' ἐρώτησα καμπόσους κερηνῶς
μήπως ἀνεκρῆνθῃσαν Ἀκαδημαῖοι
χωρὶς νὰ μάθωμε κι' ἐμεῖς τὸ μέγα γεγονός.

Ὅχι μοῦ λένε, Περικλῆ, πολῦξεροι πολῖται,
μέγα κατὰ τῆς φθίσεως Συνεδριον τελεῖται,
κι' ὅσοι' στὴν Ἀκαδημίαν εἰσέρχονται, σκαρτάδε,
εἶναι σωτήρες ἱατροί, Ρωμηῶν Ἀσκληπιάδαι,
μεγάλοι' στὴν ποσότητα, μεγάλοι' στὸ ποιόν,
ἀλεκτρούνας θύοντες εἰς τὸν Ἀσκληπιόν.

Τότε κι' ἐγὼ με' τοὺς γιαιτροὺς ἐμπῆκα γὰρ ν' ἀκούσω
καὶ τῆς Ἀκαδημίας μας ἐθαύμαζα τὸ λούσο,
καὶ κόσμος ἔστεκ' ἔξυμνῶν
παλῆα καὶ νέα κλέη,
κι' ἄκουσα πάλιν τὸν γυμνὸν
Ἀπόλλωνα νὰ λέρη:

Γῶμαθες, Ἀθηνοῦλα μου, τὸ θλιβερὸ μαντάτο;
μες' στὴν Ἀκαδημία μας μαζεύτηκαν ντοτόροι,
καὶ γὰρ τὴν φυματίωσι φωνάζουν ἐκεῖ κάτω,
καὶ μὴ' ῥωτᾷς τί γίνεται, χαριτωμένη κόρη.

Μὴ κυττάς σωρὸς πετρῶν,
μῆτε τρύπαις ὑπονόμων,
βλέπε πλῆθος ἱατρῶν
κι' ἔσο πρὸς αὐτοὺς εὐγνωμών.

Μὲ τὸσ' ἔπλησεν προθυμίαν
καὶ με' δύναμιν Τιτάνων
ἦλθαν' στῶν ἰοστεφάνων
τὴν σεπτὴν Ἀκαδημίαν.

Τι Συνέδριο μεγάλο!...
σ' ὅλα τὰ δωμάτια
δὲν ἀκούεις τίποτ' ἄλλο
παρὰ γὰρ φυμάτια.

Ἄκου Γαληνούς ποικίλους,
ἄκου στόματα στωμύλα
πῶς μιλοῦνε γὰρ βακκίλους
καὶ μικρόβια ποικίλα.

Βλέπε φῶς ἐπιστημόνων,
ποῦ δὲν ἦλθανε τοῦ κάκου,
καὶ πνοὴν βαρεῖαν ἄκου
ἀπὸ σπῆλαια πνευμόνων.

Βλέπε τούτους με' διόπτρας κι' ἄλλους με' μονύελα
πῶς προσέχουν, πῶς σπουδάζουν,
πόσο μᾶς διασκεδάζουν
με' πασχόντων πτύελα.

Ἀθηνᾶ χαριτωμένη,
ποῖα τέρψις ἀληθῆς
σήμερον ἀναγεννᾶται.

Ἵτων χαρίτων τὰ τεμένη
νόσος χαριτοβοιθῆς
καὶ τερψιθυμὸς πλανᾶται.

Μὲ τῶν ἱατρῶν τοὺς βόμβους
πνεῦμα καὶ ψυχὴ τρυφᾷ,
πλὴν κι' ἰδρώτος βλέπω θρόμβους
ἀπὸ μέτωπα υφά.

Τὸ πάγκαλον πτολίεθρον σκεπάζει σκονοθύελλα,
καὶ φθάνουν με' τὸ χῶμα
στὸ μουσικόν μου στόμα
καὶ φθισιῶντων πτύελα.

Μὲς' στὴν Ἀκαδημία μας, ποῦ δρᾷ περιφανῶς
με' παλαιὰ νομίσματα Σβορώνος ὁ τρανὸς,
μέσα' στὴν εἴηχον ἦχῳ ποικίλων νομισμάτων
καιρῶν ἀρχαιοτάτων,
ὅπου πολλοὶ με' στόματα τὰ βλέπουν κερηναῖα
καὶ λὲς ἄς εἶχα τὰ παλῆα γὰρ νὰ τὰ κάνω νέα.

Ἐδῶ ποῦ λάμπουν τόσαι μναὶ καὶ δαρεῖκοι στατήρες
συνῆλθαν, Ἀθηνοῦλα μου, τόσοι γιαιτροὶ σωτήρες
με' δύναμιν Ἀσκληπιοῦ
κατὰ μιᾶς φθοροποιοῦ,
καὶ σήμερον ἐπαίρονται κατὰ τῆς ἐπαράτου
καὶ λέγουν τὸς ἀνιάρα κατὰ τῆς ἀνιάτου.

Κι' ἐνθ' κυττάζω με' χαρὰν Ἀσκληπιούς σωτήρας
ἀπτόητοι νὰ μάχωνται κατὰ τῆς δλτεῖρας,
βλέπω καὶ δύστυχα παιδιὰ μ' ἓνα σωρὸ βιβλία
μέσα σὲ τρώγλας σκοτεινᾶς, ποῦ λέγονται Σχολεῖα,
κι' ἀπὸ τὰ σκοτιστήρια τῆς γῆς αὐτῆς τῶν φῶτων
φωνάζουν τὸ στάδιον τῆς φθίσεως τὸ πρῶτον.

Τὰ νέα παιδαγωγικὰ παρατηρῶ συστήματα,
ποῦ βράστα καὶ βλαστήματα,
καὶ βλέπω τὴν γυμναστικὴν, ποῦ λέγεται πανάκεια
καὶ φάρμακον σωτήριον,
νὰ γίνεται μαρτύριον
σὲ βρέφη καὶ μεριάκια.

Καὶ βλέπω τόσα γήπια παραβασανισμένα,
κι' ἀπὸ τοὺς ἄθλους τοὺς πολλοὺς
βλέπω λυμένους ἀφαλοὺς,
ζύγρια κατεβασμένα.

Γονεῖς εὐδαίμονας κυττῶ,
ποῦχουν παιδιὰ μακάρια
με' μούτρα σὰν σουδάρια,
κι' ἀγάλλομαι καὶ χαιρετῶ
τὴν ἡμίαιαν τῆς χαρᾶς, τῆς καλλονῆς, τῆς δρόσου,
καὶ λέγων τὸ στάδιον τὸ δεύτερον τῆς νόσου.

Βλέπω τοὺς πρώτους κάλυκας
τοῦ καθενὸς παιδίου,
ἀλλὰ καὶ τόσους χάλικας
εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου,
καὶ λυγροὺς κι' ὀδοφράγματα καὶ τρύπαις ὑπονόμων,
κι' ἀναφωνῶ με' τρόμον
τρίτον τῆς νόσου στάδιον
εἰς τὸ κλεινὸν Παλλάδιον.

Βλέπω, γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ,
μέγα χαρτοβασίλειον,
πρωτότυπον ἀληθινὰ
καθ' ὅλην τὴν ὁμήλιον,

ποῦ με' χαρτὰ νυχθημερόν τὸ τλήμον παραδέρνει,
καὶ τέτοια δίνει μοναχὰ καὶ τέτοια μόνο πέρνει,
καὶ τότε' στὸ χαρτομανὲς χαρτοβοιθῶν ρητόρων
φωγάζουν τὸ στάδιον τὸ καὶ θανατηφόρον.

Κόρη τῆς σοφίας πῆδα,
καὶ τὴν κεφαλὴν μου κλίνων
στὴν χρυσὴν σου τὴν ἀσπίδα
βλέπω παῖδας τῶν Ἑλλήνων
ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ
νὰ γυρίζουν φθισικοί.

Ἐλα τώρα νὰ γελάσῃς
τοῦ Διὸς βροντώσα κόρη...
ποῖα φθισιῶσα πλάσις
μαχητοῦ θὰ δράξῃ δόρυ.

Ἐδῶ λαμπρὸν φυτώριον
πρὸς εὐρωστον ἀγῶνα...
θὰ γίνῃ Σενατόριον
κι' ἐκεῖ' στὸν Ἑλικῶνα.

Μᾶς περιμένουν ἀληθῶς ἀλλόκοτα θεάματα,
καὶ μέσα' στὰ χρυστάλλινα τῆς Κασταλίας νάματα,
ὅπου τὸ πάλ' ἐλούζοντο τὰ σώματα τὰμβρόσια
Μουσῶν καλλικελάδων,
κι' ἔβλεπε στεφανόνοντα πνευματικὰ συμπόσια
λιτὸν κοτίνου κλάδον,
τώρα θ' ἀπολυμαίνωνται τῶν φθισικῶν ἱμάτια,
πτύελα καὶ φυμάτια.

Μὲς' στὴν φθισιῶσαν φύσιν
καὶ σύ, κόρη, θὰ φανῇς
ὅτι ρέπεις πρὸς τὴν φθισιν
καὶ τοὺς ἐλειογενεῖς.

Γκοῦχ καὶ γκοῦχ καὶ σὺ θὰ βῆχης, Ἀθηνᾶ τῆς ἁρετῆς,
τῆς εἰρήνης καὶ τῆς μάχης,
μῆτε δύναμι δὲν θάχης
τὴν ἀσπίδα νὰ κρατῇς.

Ὅμοιος σκίρτα, θεᾷ κόρη,
καὶ τοὺς πάντας παρηγόρει.
Πιθανὸν νὰ βροῦν Τυρταῖοι φθισικῶν ἐνθουσιῶντες
περὶ προπατόρων θήκας,
μὰ καὶ Πίνδαροι μεγάλοι ν' ἀνυμνήσουν φθισιῶντες
ἱατροὺς φθισιονίκας.

Πάλλε δόρατα, Παλλὰς,
καὶ μὴν παύεις νὰ γελάς
μετ' ἐμοῦ τοῦ χρυσοτόξου, μετ' ἐμοῦ τοῦ μουσηγέτου,
κι' ἐπευφημεῖ τὸν αἰῶνα τῶν χρυσοῦν τοῦ Περικλέους.

Τέτοια κι' ἄλλα τῆς ὁμίλει, κι' ἐγὼ τότε, μουσικέ,
καίτοι γῆρας, φθισικέ,
περιέπεσα καὶ πάλιν εἰς ἐκστάσεις σὰν Φακίρης,
καὶ γεράφρον Ἰαποκράτας ἦλθα τώρα νὰ με' δείξῃς.

Μὰ φθισικὴ μεγάλη,
ποῦχε μεγάλο χάρι.

Π. — Κι' ἐγὼ ποῦ λὲς σὰν αἰλουρὸς πηδῶν ἀνερωχόμεν
ἐπάνω σὲ βουνὰ πετρῶν με' σκονισμένην κόμη,

**Τοῦ Γελδιῆς ὁ μέγας μύστης
ἔγινε καὶ ξυλοσχίστης,**

καὶ τέλος πάντων ἔφθασα' στὰς θύρας τῆς Βουλῆς
καθ' ὅλ' ἀοριμελῆς.

Κι' ἐδῶ, μοῦ ἔνευ μερικοὶ
πολίται Συνταγματικοί,
μέγα κατὰ τῆς φθίσεως Συνέδριον τελεῖται,
κι' ἐδῶ μεγάλος ὁλεθρος ἐκείνης ἀπειλεῖται.

Ἀσκληπιάδης εἶναι τὰ μάλιστα δεινός,
καὶ τοῦτος ὁ σπανός,
πούφαγε μία πῆτα
κι' ἦταν κολοκυνθένια,
καὶ τοῦτ' ἦ φαβορίτα,
κι' ἐκεῖνος μὲ τὰ γένεια.

Κι' αὐτός, ποῦ τὸν ἐξύπνησαν νὰ πῇ τὸ ναι καὶ τὸχι,
κι' αὐτὸς μὲ τὰ γαρούφαλα μὲς' στὴν κομβιοδόχη,
κι' αὐτὸς, ποῦ πάντα ξεφυσοῦν οἱ δύο του μυκτῆρες,
ἄλλο δὲν εἶναι τίποτε, παρὰ γιατροὶ σωτῆρες.

Ἐκάθισα λοιπὸν ἐκεῖ,
καὶ νάσου μία φθισική,

ποῦ Ψωρόκώστενα τὴν λέν, κι' ὅλος ὁ κόσμος ξέρει
πῶς ἀπὸ φυματίωσιν χρονίαν ὑποφέρει.

Μὲ περισσεύματα κρασιῶν τῆς ἔκαναν ἐνέσεις,
οὐ μὴν ἐχειροτέρευς τῆς φθισικῆς ἡ θέσις,
κι' ὁ κορυφαῖος ὁ γιατρός κοντά της συνετόναι
μελλορρυτος, γλυκόλογος, μουλκεῖτο πεπόνι.

Κι' ἄκουσα πολλῶν τοὺς λόγους κι' Εὐταξία τοῦ Λοκροῦ
λέγοντας ἀπὸ μακριοῦ

**καὶ τιμῶν τοὺς ξυλοκόπους
κόβει ξύλα σὰν ἀνθρώπους.**

πῶς καλλιεργεῖ σταφύλια,
τοῦ Κορφιάτες τὰ καλοῦν,
κι' ἀπὸ ζάχαρη κολλοῦν
καὶ γλυκαίνονται τὰ χεῖλια.

Κι' ὁ Κορφιάτης εἶπε τότε: μάθετε γιὰ μὰ μαριόλοι
καὶ πιστοὶ τοῦ Κόντε φίλοι
πῶς ἐγὼ μαι τὸ σταφύλι
καὶ τὸ τσάμπουρο σεῖς ὅλοι.

Μάθετε 'μπροστὰ' στῆς τζόγριας τὸν νεκροφανῆ νεκρὸν
πῶς ἐγὼ μαι τὸ σταφύλι τοῦ Θανάση τῶν Λοκρῶν,
πῶς σ' ἐχθροὺς καὶ φίλους στάζω ροδοζάχαρη καὶ μέλι
καὶ γλυκαίνω τόσας πίκρας τῆς ζωῆς δὲν μὲ μέλει.

Καὶ παρασοτιζαν μπαλα κι' ἐγάνωναν κεφάλια
τῆς παναθλίας φθισικῆς τὰ γιὰ τρεῖτα τὰ χάλια,
καὶ μόλις τὰ ποδάρια τῆς τάσων' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
κι' ἐβόμβουν τόσοι γύρω τῆς κηφῆνες ἡθετικοί,
κι' ἐπρότειναν ὡς διαίταν τὸν ὑπεροπιαζόν
ἀπὸ τὸν ἀγαμνόοντα προὑπολογισμόν.

Τὶ συνταγὰς, τί διαίτα, τί φάρμακα μυστα,
κι' ἄλλοις τὰ σενάτορ' καὶ τὰ φθισατορῖα
τὴν ἐπέβλιναν πρὸς τὸν ὄψιν καὶ καθαρὸν ἄερα,
κι' ἄλλοι στὸ γέρον διάβολο κι' ἀκόμη παρατέρα.

Εἶπαν, κι' ἄφησαν σὰν πρῶτα τὴν ἀγαπομένη μουφλοῦζα
καὶ τῆς ἔδωσαν νὰ παῖξῃ ταμπουρά καὶ χαρμπούζα,
καὶ ἐανάγκισαν τῆς πόρτας φευτογιάτρουσα Βουλὴ,
κι' ἐγὼ βγήκα μόνος ἔξω
κι' ἦλθα τώρα, Φασουλῆ,
μὲ σκοπὸ νὰ σοῦ τῆς βοῆξω.